

Sygn. akt I C 974/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w W. I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Bajak
Protokolant:	sekr. sądowy Monika Górczak

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2017 r. w W.

na rozprawie sprawy z powództwa Gminy Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Gospodarki

o zapłatę

I. zasądza od Skarbu Państwa – Ministra Gospodarki na rzecz Gminy Ż. kwotę 23 338,03 zł (dwadzieścia trzy tysiące trzysta trzydzieści osiem złotych i 3/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania pozostawia referendarzowi sądowemu ustalając, że powód wygrał spór w 23,3 % (dwudziestu trzech procentach).

Sygn. akt I C 974/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 listopada 2010 roku J. M., H. K. i B. K. (1) wnieśli o zasądzenie od Skarbu Państwa – Ministra Gospodarki kwot po 100 000 zł tytułem odszkodowania z tytułu szkody poniesionej na skutek wydania nieważnej decyzji administracyjnej w przedmiocie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem (...) wł. J. M. w K., tj. zarządzenia Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła z 19 października 1951 roku oraz orzeczenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytórczości z 27 maja 1959 roku stwierdzającej przejście na własność Skarbu Państwa wyżej wskazanego przedsiębiorstwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Minister Gospodarki wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia i kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia (odpowieź na pozew – k. 89-92).

W odpowiedzi na powyższe, powodowie wskazali że podstawą dochodzonego roszczenia jest art. 160 k.p.a. a zarzut przedawnienia nie znajduje uzasadnienia wobec wystąpienia w dniu 28 maja 2010 roku z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej w terminie trzyletnim od dnia wydania decyzji nadzorczej, co skutecznie przerwało bieg przedawnienia (pismo powodów - k. 100).

Postanowieniem z 27 września 2012 r. Sąd zawiesił postępowanie w zakresie powództwa B. K. (2) wobec jego śmierci (postanowienie k. 256).

Wyrokiem częściowym z dnia 19 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy w W. zasądził od Skarbu Państwa – Ministra Gospodarki na rzecz J. M. i H. K. kwoty po 81 983,33 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2010 roku do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od Skarbu Państwa – Ministra Gospodarki na rzecz J. M. kwotę 4 687,40 zł, a na rzecz H. K. kwotę 3 047,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (wyrok częściowy z dnia 19 listopada 2012 roku, sygn. akt I C 1077/10 – k. 273-274).

Na skutek apelacji pozwanego Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z dnia 12 lipca 2013 roku zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 listopada 2012 roku w ten sposób, że powództwo J. M. i H. K. co do kwot po 58646 zł z odsetkami ustawowymi oraz odsetek ustawowych od kwot po 23338,03 zł od dnia 23 lutego 2010 r. do dnia 18 listopada 2012 r., pozostawił rozstrzygnięcie o kosztach postępowania referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w W. przyjmując, że J. M. i H. K. wygrali sprawę w 23,3%, zasądził od J. M. i H. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwoty po 1350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym oraz postanowił nie obciążać J. M. i H. K. kosztami sądowymi w postępowaniu apelacyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 12 lipca 2013 roku. sygn. akt I ACa 171/13 – k. 333-334).

Postanowieniem z dnia 15 września 2016 roku Sąd Okręgowy w W. podjął postępowania z udziałem Gminy Ż. jako następcy prawnego zmarłego B. K. (1) (postanowienie – k. 402).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zarządzeniem Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła z dnia 19 października 1951 roku, znak (...) nad przedsiębiorstwem (...) wł. J. M. w K., ul. (...) i ul. (...) ustanowiono przymusowy zarząd państwowy. Objęcie przedsiębiorstwa nastąpiło na mocy protokołu zdawczo-odbiorczego, sporządzonego w dniu 7 grudnia 1951 roku (protokół zdawczo-odbiorczy wraz z załącznikami – k. 47-56)

W skład przejętego majątku wchodziła gotówka w kwocie (...) zł, środki na rachunku bankowym w kwocie (...) zł zgodnie z wyciągiem Gminnej Kasy Spółdzielczej w K., papiery wartościowe: obligacje PPOK na kwotę (...) zł (stara waluta) oraz Narodowej Pożyczki Rozwoju Sił P. na kwotę (...) zł. Przejęciu podlegały również urządzenia, wyposażenie i narzędzia warsztatu wyszczególnione w załączniku nr(...). Przejęto również przedmioty małowenne i krótkotrwałe wyszczególnione w załączniku nr(...) i inne wyposażenie przedsiębiorstwa wymienione w załączniku nr (...), a także złom i blachę wymienione w załączniku nr (...). Na dzień przejęcia aktywa przedsiębiorstwa wynosiły (...) zł, po stronie pasywów widniały zobowiązania na kwotę (...) zł (załączniki nr (...) do protokołu zdawczo-odbiorczego – k. 50-56).

W dniu 13 lutego 1952 r. przejęciu uległy następujące składniki majątkowe przedsiębiorstwa: gotówka w kwocie (...) zł, środki na rachunku bankowym w kwocie (...) zł, (protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 13 lutego 1952 roku – k. 46).

Orzeczeniem Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 27 maja 1959 roku, znak (...) stwierdzono przejście na własność Państwa przedsiębiorstwa (...) wł. J. M. w K., ul. (...) i ul. (...) (decyzja Ministra Gospodarki z dnia 13 lipca 2007 roku, (...) – k. 20-42).

Decyzją z 13 lipca 2007 roku Minister Gospodarki stwierdził nieważność zarządzenia Ministra Przemysłu Drobного i rzemiosła z 19 października 1951 r. (...) w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem (...) wł. J. M. w K., ul. (...) i ul. (...) oraz orzeczenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z 27 maja 1959 r. (...) w sprawie stwierdzenia przejścia na własność Państwa przedsiębiorstwa (...) wł. J. M. w K. ul. (...) i ul. (...) (decyzja Ministra Gospodarki z dnia 13 lipca 2007 roku, (...) – k. 20-42).

W dniu 21 maja 2010 roku (data stempla pocztowego w aktach I Co 1609/10) powodowie złożyli do Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia wnioski o zawiązanie do próby ugodowej Skarbu Państwa – Ministra Gospodarki w sprawie o odszkodowanie wynikające z tożsamej podstawy faktycznej (akta I Co 1609/10).

Wartość rynkowa urządzeń technicznych i maszyn wchodzących w skład przedsiębiorstwa (...) wł. J. M. w K. wynosi (...) zł wg stanu na dzień 7 grudnia 1951 roku i cen dzisiejszych, wartość innych środków trwałych przedsiębiorstwa

wynosi (...) zł. Wysokość zobowiązań zmniejszających majątek przedsiębiorstwa wynosiła (...) zł (pisemna opinia biegłego R. M. - k. 153-175).

Spadek po J. M. nabyła żona P. M., dzieci J. M., I. K., H. K. po 1/4 części spadku każde z nich. Spadek po P. M. nabyły dzieci J. M., I. K. i H. K. po 1/3 części spadku każde z nich. Spadek po I. K. nabył w całości syn B. K. (1). Spadek po B. K. (1) nabyła w całości gmina Ż. (postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 kwietnia 1989 roku, sygn. akt I.Ns.144-145/89 – k. 17, postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 grudnia 2005 roku, sygn. akt I Ns 578/05 – k. 19, postanowienie Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 15 lipca 2016 roku, sygn. akt I Ns 20/15 – k. 399).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie przedłożonych do akt sprawy dokumentów, w tym kopii decyzji administracyjnych, kopii protokołów zdawczo-odbiorczych oraz opinii biegłego z zakresu wyceny przedsiębiorstw i składników majątkowych R. M. oraz ustnych wyjaśnień biegłego złożonych na rozprawie w dniu 5 listopada 2012 roku.

Sąd uznał dokumenty złożone do akt sprawy za wiarygodne i oparł się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, a także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do kwestionowania ich pochodzenia lub treści.

Strona pozwana kwestionowała pisemną opinię biegłego formułując szereg zarzutów wymienionych w piśmie z 5 czerwca 2012 roku, a dotyczących obliczenia wartości niematerialnych oraz środków pieniężnych i wierzytelności. Pozwany kwestionował zaliczenie przez biegłego patentu na aparat do toczenia cylindrów maszyn parowych i silników spalinowych, bowiem z materiału dowodowego nie wynika, aby poprzednik prawny powodów opatentował swoją konstrukcję i czerpał z tego tytułu dochody z opłat licencyjnych. Pozwany kwestionował także zaliczenie przez biegłego obligacji do majątku przedsiębiorstwa oraz obliczenie ich wartości z pominięciem dwukrotnej denominacji w latach 1950 oraz 1995 (pismo pozwanego – k. 196-201).

W odniesieniu do opinii biegłego, jego ustnych wyjaśnień, a także zastrzeżeń strony pozwanej, w ocenie Sądu nie budziły wyliczenia biegłego dotyczące urządzeń technicznych i maszyn oraz innych środków trwałych wchodzących w skład przedsiębiorstwa. W pozostałym zakresie Sąd podzielił wątpliwości wyrażane przez pozwanego, a to z uwagi na brak dostatecznych dowodów na przyjęcie, iż wynalazek w postaci aparatu do toczenia cylindrów maszyn parowych oraz silników spalinowych podlegał ochronie patentowej. Za niedopuszczalne należało uznać przyjęcie przez biegłego jako podstawę ustaleń okoliczności, co do których nie ma dokumentów potwierdzających, iż rzeczywiście zaistniały. W konsekwencji za nieuprawnione należało uznać stanowisko biegłego, iż przedłożona przez powodów w toku postępowania kserokopia ogłoszenia handlowego pozwałała na stwierdzenie, iż urządzenie oferowane przez poprzednika prawnego powodów miało charakter wynalazku, podlegało ochronie patentowej przewidzianej ówczesnie obowiązującymi przepisami, co implikowałoby możliwość popierania opłaty licencyjnej.

Sąd Okręgowy podziela w tej mierze utrwalony pogląd wyrażony judykaturze, zgodnie z którym zadaniem biegłego nie jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, lecz naświetlenie i umożliwienie wyjaśnienia przez sąd okoliczności z punktu widzenia posiadanych przez biegłego wiadomości specjalnych przy uwzględnieniu zebranego i udostępnionego mu materiału sprawy (por. wyrok SN z dnia 11 lipca 1969 r., I CR 140/69, OSNC 1970, nr 5, poz. 85; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 360/06, LEX nr 238973; wyrok SA w Katowicach z dnia 18 października 2013 r., I ACa 663/13, LEX nr 1394210).

Nadto w przedmiocie wyceny zwaloryzowanych środków pieniężnych i wierzytelności biegły wskazał, iż oparł się na założeniu, iż środki pieniężne wyszczególnione w protokole zdawczo-odbiorczym z 13 lutego 1952 roku stanowiły wartości pieniężne niewyszczególnione uprzednio w sporządzonym protokole z 7 grudnia 1951 roku, nie wyjaśniając jednocześnie, na jakiej podstawie przyjął takie założenie. Skutkowało to zawyżeniem wartości środków pieniężnych znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorstwa, w sytuacji, gdy materiał zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, iż protokole zdawczo-odbiorczym z 7 grudnia 1951 roku pominięto niektóre wartości pieniężne. Nie powinno budzić wątpliwości, że obydwa protokoły odnosiły się do tych samych pozycji księgowych a różnica wynika

jedynie z upływu czasu i dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa, co skutkowało zmianą ilości środków ale nie uzasadnia sumowania.

Sąd dostrzegł również, iż biegły wyceniając obligacje nie uwzględnił okoliczności, iż przejęcie wraz z przedsiębiorstwem obligacji nie ma wpływu na wartość przedsiębiorstwa, gdyż nie wpływały one na wartości jego aktywów i nie powinny być brane pod uwagę przy ustaleniu wartości przedsiębiorstwa. W ustnych wyjaśnieniach złożonych w toku rozprawy w dniu 5 listopada 2012 roku biegły przyznał, iż wyceniając obligacje nie uwzględnił zmiany systemu pieniężnego dokonanej ustawą z dnia 28 października 1950 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 459 ze zm.), przy czym - jak wskazał biegły - „należałoby to przeliczyć” w odniesieniu do obligacji Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju z 1946 roku dzieląc wartość wynikającą z protokołu z dnia 7 grudnia 1951 r. przez 100, co jednak nie znalazło potwierdzenia w ustaleniach i wnioskach zawartych w opinii. Odnośnie zarzutu, iż wyceniając wartość obligacji biegły nie uwzględnił również ustawy denominacyjnej z dnia 7 lipca 1994 r., biegły wskazał, iż uwzględnił ją i określając współczynnik waloryzacji obligacji.

Powyższe uchybienia biegłego skutkowały nieuwzględnieniem opinii biegłego w zakresie wyliczeń dotyczących wartości składników niematerialnych, środków pieniężnych i zobowiązań przy ustaleniu stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo Gminy Ż. – jako następcy prawnego B. K. (1) – zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Roszczenie strony powodowej zostało oparte o treść art. 160 k.p.a. w zw. z art. 5 ustawy z dnia 19 lipca 2004 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw. (Dz. U. nr 162, poz. 1692). Z uwagi na to, iż wadliwa decyzja administracyjna została wydana przed wejściem w życie ww. ustawy uchylającej art. 160 k.p.a., a decyzja nadzorcza zapadła już po nadejściu tej daty, w sprawie ma zastosowanie art. 160 k.p.a. z wyłączeniem przepisów uzależniających dochodzenie odszkodowania na drodze sądowej od uprzedniego wyczerpania trybu administracyjnego (por. uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt III CZP 112/10).

Przepis art. 160 k.p.a. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 sierpnia 2004 roku stanowił w § 1 że stronie, która poniosła szkodę na skutek wydania decyzji z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo stwierdzenia nieważności takiej decyzji, służy roszczenie o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę, chyba że ponosi ona winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie. Z kolei § 2 tego przepisu stanowił, że do odszkodowania stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego z wyłączeniem art. 418 tego Kodeksu. Wedle § 3 art. 160 k.p.a. odszkodowanie przysługuje od organu, który wydał decyzję z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a., chyba że winę za powstanie okoliczności wymienionych w tym przepisie ponosi inna strona postępowania dotyczącego tej decyzji; w tym ostatnim przypadku roszczenie o odszkodowanie służy w stosunku do strony winnej powstania tych okoliczności. Zgodnie natomiast z § 6 art. 160 k.p.a. roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2 k.p.a., że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a.

Artykuł 160 § 1 k.p.a. stanowi samodzielną, wyłączną podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę będącą następstwem wydania decyzji rażąco naruszającej prawo lub nieważnej. Wiąże ono jednakże Sąd o tyle tylko, o ile stanowi wypełnienie podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 160 § 1 k.p.a.; nie przesądza natomiast w sposób wiążący dla sądu o istnieniu normalnego związku przyczynowego pomiędzy wadliwą decyzją a dochodzoną szkodą.

Przepis art. 160 k.p.a. nie zawiera żadnej regulacji dotyczącej przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną wadliwą decyzją administracyjną, odsyłając w tym zakresie do przepisów kodeksu cywilnego. Z uwagi na publicznoprawny charakter decyzji administracyjnych i organów je wydających istotne znaczenie dla określenia przesłanek tej odpowiedzialności ma przepis art. 417 k.c.. Ponadto w zakresie określenia rozmiaru szkody i związku przyczynowego między wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej, a szkodą zastosowanie znajdują także

przepisy art. 361 – 363 k.c. Powyższe determinuje również zakres faktów, które obowiązana jest udowodnić strona domagająca się odszkodowania z tego tytułu.

W świetle powyższych rozważań zauważyć należy, iż źródłem szkody, której naprawienia domagała się strona powodowa było zarządzenie Ministra Przemysłu Drobneho i Rzemiosła z 19 października 1951 roku ustanawiające przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem (...) wł. J. M. w K. a następnie orzeczenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 27 maja 1959 roku przejmujące przedsiębiorstwo i jego mienie na własność Państwa.

Stosownie do poczynionych rozważań Sąd dostrzega, iż po stronie powodowej istniała powinność wykazania szkody oraz bezpośredniego, normalnego związku przyczynowego pomiędzy powstałą szkodą a zdarzeniem je powodującym tj. wskazanymi decyzjami administracyjnymi. Sąd rozważył istnienie wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa, do których zalicza się wydanie wadliwej decyzji administracyjnej, a której niezgodność z prawem została stwierdzona w odpowiednim trybie, powstanie w majątku poprzednika prawnego powoda szkody i jej wysokość, a także adekwatny związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy wadliwą decyzją a szkodą.

Strona powodowa wykazała istnienie szkody w rozmiarach ustalonych przez Sąd, jak również wykazała istnienie normalnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a powstałą szkodą.

Rozstrzygnięcie o istnieniu adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a zdarzeniem ją powodującym musi być poprzedzone oceną, czy szkoda nastąpiłaby także wtedy, gdyby zapadła decyzja zgodna z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004 r., sygn. akt II CK 433/02).

W niniejszej sprawie pozostawało bezsporne, iż poprzednik prawny strony powodowej utracił własność przedsiębiorstwa w następstwie rozstrzygnięć administracyjnych obarczonych sankcją nieważności, z uwagi na wydanie tychże rozstrzygnięć z rażącym naruszeniem prawa. Sąd dostrzega, iż działanie organów administracji zgodnie z przepisami obowiązującego prawa nie doprowadziłoby do powstania uszczerbku w majątku poprzednika prawnego powoda, wobec czego przyjąć należy, iż źródłem szkody w sposób bezsprzeczny są orzeczenia odbierające poprzednikowi prawnemu powoda najpierw zarząd nad przedsiębiorstwem, a następnie jego własność. Wydanie decyzji zgodnej z prawem nie doprowadziłoby do powstania uszczerbku majątkowego J. M., a w konsekwencji jego następców prawnych, co uzasadnia istnienie adekwatnego związku przyczynowego w niniejszej sprawie między bezprawnym działaniem, a powstaniem szkody.

W doktrynie za moment powstania szkody w rozumieniu art.160 § 1 k.p.a. uznaje się datę pojawienia się tzw. pierwszego skutku (uszczerbku w dobrach poszkodowanego). W ocenie Sądu strata w majątku poprzednika prawnego powodów, nastąpiła już w chwili wydania zarządzenia o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego. Maszyny i urządzenia zabrano z chwilą ustanowienia przymusowego zarządu nad w/w przedsiębiorstwem. Stopień zużycia maszyn i urządzeń na w/w datę biegły ustalił w oparciu o czas ich eksploatacji powołując się na czas istnienia przedsiębiorstwa oraz zapisy w protokole zdawczo odbiorczym.

Zebrany materiał dowodowy pozwolił na ustalenie w sposób jednoznaczny substratu majątkowego przedsiębiorstwa w postaci trwałych środków materialnych – maszyn, urządzeń i innego wyposażenia warsztatu. Stosownie do tych ustaleń, opierając się na opinii biegłego w zakresie wiadomości specjalnych Sąd ustalił wartość urządzeń technicznych i maszyn wynosi (...) zł oraz wartość innych środków trwałych (...) zł – według stanu na dzień 7 grudnia roku, tj. na dzień pojawienia się tzw. pierwszego skutku (uszczerbku w dobrach poszkodowanego) w postaci objęcia przedsiębiorstwa w zarząd przymusowy oraz według cen aktualnych. Zwaloryzowana wysokość zobowiązań zmniejszających majątek przedsiębiorstwa wynosiła (...) zł.

Poprzednikowi prawnemu powoda – B. K. (1) – przysługiwał udział w 1/3 części w spadku po J. M. – właścicielu przedsiębiorstwa (...) wł. J. M. w K.. Stosownie do powyższego wartość zasądzonego odszkodowania stanowiła 1/3 wartości przedsiębiorstwa ustalonej przez Sąd w niniejszym postępowaniu pomniejszoną o wysokość zobowiązań

zmniejszających majątek przedsiębiorstwa. Uzyskaną w ten sposób kwotę, tj. 23 338,03 zł Sąd zasądził na rzecz powoda, jak w pkt I wyroku.

Odsetki ustawowe z uwagi na odszkodowawczy charakter roszczenia zostały zasądzone od dnia wyrokowania. Skoro bowiem zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania została w przedmiotowej sprawie ustalona według cen z daty wyrokowania, to odszkodowanie w takiej wysokości staje się wymagalne dopiero z datą wyroku, a zasądzenie odsetek od daty wcześniejszej skutkowałoby naruszeniem art. 481 § 1 k.c. i art. 321 § 1 k.p.c. stanowiąc orzeczenie ponad żądanie, a ponadto prowadziłoby do kompensaty uszczerbku pokrytego już przez kwotę odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 361 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z 15 lipca 2011 roku, I ACa 233/11, wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2009 roku, I CSK 524/08).

W zakresie pozostałych składników majątkowych przedsiębiorstwa wskazywanych przez stronę powodową – wartości niematerialnych składników przedsiębiorstwa, w tym w szczególności patentu, a także wartości środków pieniężnych, obligacji oraz innych zobowiązań przysługujących przedsiębiorstwu – Sąd uznał, iż roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Zgodnie z ogólną zasadą dowodzenia w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z danego faktu określone skutki prawne. Przedstawiona przez stronę powodową dokumentacja nie była wystarczająca do wykazania, czy w skład przedsiębiorstwa wchodziły składniki niematerialne jak patenty czy licencje. Strona powodowa nie wykazała także inicjatywy dowodowej w sytuacji istniejących wątpliwości co do poprawności dokonania przez biegłego wyliczeń zwaloryzowanej wartości środków pieniężnych będących w dyspozycji przejętego przedsiębiorstwa oraz zobowiązań przysługujących przedsiębiorstwu, także wynikających z obligacji, bądź innych papierów dłużnych.

Strona pozwana broniła się przed żądaniem pozwu kwestionując wysokość roszczenia oraz podnosząc zarzut przedawnienia. Sąd uwzględnił część zarzutów podniesionych w stosunku do opinii biegłego i pomniejszył wysokość odszkodowania należnego stronie powodowej o wartość składników majątkowych, które zostali zaliczone przez biegłego w sposób nieuprawniony lub ich wartość została obliczona nieprawidłowo, jak to zostało przedstawione w rozważaniach dotyczących oceny opinii biegłego.

Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się natomiast w całości chybiony. Podkreślić należy, że art. 160 § 6 k.p.a. samodzielnie reguluje termin przedawnienia roszczenia odszkodowawczego i początek biegu jego terminu. Zgodnie z art. 160 § 6 k.p.a. roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a. albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2 k.p.a., że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisu art. 156 § 1 k.p.a. Decyzja nadzorcza została wydana 13 lipca 2007 roku. Powodowie wystąpili z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej w dniu 21 maja 2010 roku – z zachowaniem trzyletniego terminu, wobec czego skutecznie przerwali bieg terminu przedawnienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c., stosownie do wyniku procesy, uznając, że strona powodowa wygrała proces w 23,3%. Stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów postępowania Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie przywołanych przepisów orzekł jak w sentencji.